

Vuonna 1917 rakennettu talo on remontoitu päästä varpaisiin, kertoo Arja Kotiranta.

Unelmien talo

Omakotitalo keskellä kaupunkia järven rannassa. Siinä olisi unelmien koti kenelle tahansa suomalaiselle. Arja Kotirannan idyllinen puutalo Mytjäisten Väinökadulla osuu niin lähelle tuota haavetta, ettei tarvitse ihmetellä talon emännän tyytyväisyyttä.

– Tämä on unelmäkämpä, Kotiranta virnistää.

Vuonna 1917 valmistunut puutalo on nyt erinomaisessa kunnossa. Kun Kotiranta sen 80-luvun lopulla osti, se oli kaikkea muuta. Paljon on työtä tehty, että taloa on saatu korjattua ja maksettua. Kaikki tuo on kuitenkin Kotirannan mukaan kannattanut. Lopputuloksena on kaunis, viihtyisä ja mukavasti kodikas.

Talo ilmestyi Kotirannan elämään ystävän kautta. Taiteilija Markku Arokanto oli siinä vuokralla ystävänsä kanssa ja oli muuttamassa Helsinkiin. Kotiranta puolestaan oli muuttamassa opiskelujen vuoksi Helsingistä Lahteen. Kotiranta pääsi taloon vuokralle ja viihtyi, vaikka talo oli kurjassa kunnossa ja piha oli kuin viidakko.

– Kun tulini ensimmäistä kertaa pikku portista sisään, ajattelin heti, että nyt tulini kotiin. Sen tunteen muistan ikuisesti, Kotiranta sanoo.

Vuokralaisuutta kesti vuoden, sitten turkulainen omistaja pisti talon myyntiin. Kiinteistövälittäjä tarjosi taloa Kotirannalle, joka ajatteli ensin ettei mitenkään voisi päätyttyä ottaa asuntolainaa.

Ajatus kuitenkin kypsyi ja pienten mutkien ja rohkeuden keräämisen jälkeen lainakin heltisi. Sen jälkeen alkoi perusteellinen remontti.

Luodinreikiä seinässä

– Kaikki on laitettu, pohjasta savupiipun päähän. Isä ja äiti olivat suurena apuna. Yhden talven asuin pihan perällä parakissa, kun tänne piti tehdä ihan kaikki: sähköt, vedet, villoitukset. Seinien välissä oli vain sammalta ja sanomalehtiä, nyt on kunnon eristeet, Kotiranta sanoo.

Remontin aikana keittiön ikkunan alta paljastui luodinreikien rivi. Mytjäis-

ten eli entisen Tallinpassi-nimisen pikkujärven yli lentänyt lentokone oli aikoinaan tähdännyt pihan takana seiseseeseen hevosemieheen. Hevosmies säästyi kun luodit suhahtivat ohi ja kauempana olevaan taloon.

Talolla ja asuinalueella onkin värikäs historia. Alue oli kansalaissodan aikaan punaisten ja valkoisten taistelutunnerta. Aivan Kotirannan talon vierellä on rakennus, jonka pihakaivolle ammuttiin mies. Mies oli ollut perheineen piilossa perunakellarissa. Kun hän meni hakemaan vettä kaivosta, hän sai luodista. Nyt puutalo ja pieni punamultainen saunarakennus ovat saaneet purkutuomion, kun on kuulemma tiealueella.

Lahti tuhoaa historiaansa

Kotirantaa harmittaa, että Lahdesa on purettu niin paljon vanhaa. – Olen vihainen lahtelaisille päättäjille hirveästä purkuvimmasta. Muistan kun Paa-volaa purettiin, niin kävelin siellä ristiin rastiin ja itkin.

– Kaupungin keskusta on mauttomasti rakennettu, ei sinne kukaan lähde kävelylle ja katsomaan rakennuksia. Tällä kaupungilla ei ole historiaa, Kotiranta sanoo ja ihmettelee miten lahtelaiset ovat vain antaneet kaiken tapahtua.

Kotirannan mukaan ihmiset kaipaavat ympärilleen kauniita asioita. Hänenkin asuinalueellaan kiertelee usein ihmisiä ihmettelemässä ja ihailemassa vanhoja taloja ja pihvoja.

– Tällaisia alueita olisi ollut Lahdessa paljon muitakin. Eikö kellään päättäjällä ole ollut järkeä päässä, kun on annettu purkaa lähes kaikki vanhat, ihanat, idylli-

Talossa on leppoisa henki.

Suku ja historia ovat tärkeitä.

Rakkaat nallet.

set talot pois?

– Tilalle on pystytetty rumia ja epävihtyisiä rakennuksia. Ei moderni ole aina makeeta. Kuitenkin on paljon ihmisiä, jotka olisivat valmiita korjaamaan ja kunnostamaan vanhoja taloja, Kotiranta muistuttaa.

Kaksi sukupolvea

Keltaisen talon sisällä on romanttinen tunnelma. Eloisa ja värikäs Kotiranta ei kuuna päivänä itse pukeutuisi pastelleihin, mutta kotona roosanpunainen ja hempeän harmaa näkyvät. – Tykkään kauniista asioista ja olen hirveän romanttinen. Rakastan kaikkea vanhaa ja keräilen mielelläni antiikkia, Kotiranta sanoo. Kalusteita ja esineitä tarttuu matkaan milloin mistäkin. Olohuoneen kalusteet pelastuivat kaatopaikalta, kun vanhemmat sattuivat osumaan paikalla oikeaan aikaan. Tavarantalous on järjestetty niin, että kaikelle löytyy sijansa. Niin posliinienkeleille, vanhoille valokuville kuin lommoleiselle vanhalle saksofonillekin.

Afrikkalainen nuoliiviini on kiinni katon kelmassa, ikkunoilla roikkuu lasitöitä ja seinillä on huovutustöitä. Ne ovat ilmaisukouluttajana toimivan Kotirannan uusin aluevaltaus.

Ikkunalaudat ja hyllynreunat ovat myös täynnä kukkia ja viherkasveja. Puutalon ihanteellisen sisäilmaston ansiota? – Voi olla. Mutta ovat ne rakkauttakin saaneet. Minä tosin en meillä hoida kukkia, vaan ne ovat äidin ja reissatessamme naapurin Helkan hoidossa, Kotiranta sanoo ja kertoo talon asumisjärjestelyistä. Talvikaudella talon emäntä tekee niin paljon töitä, ettei kotona ehdi kuin pyörähtää. Silloin hänen vanhempansa asuvat saman katon alla ja hoitavat taloa. Kesäksi vanhemmat muuttavat Leppävirralle ja Kotiranta avomiehineen asuu leveämmin.

Kahden sukupolven asuminen saman katon alla on hämmästyttännyt monia. Kotirannan mukaan järjestely on ihanteellinen.

– Olisi älytöntä, että isä ja äiti asuisivat yksin isossa talossa kaukana, kun he voivat asua täälläkin. On hienoa saada olla vanhempiensa lähellä. Tämä toimii loistavasti, Kotiranta vakuuttaa hymyillen.

Ann Leinonen